

TESTAMENTUM

*Szégyellem már kimondani,
elhasználtam, szégyen a számban,
csak a dadogás igazi,
és némaság a dadogásban.*

*Vak hallgat így egy horzsolást,
ahogy az őszi kerten átvág;
elhallgattatja valaki
a kutyát s betölti hiányát.*

*Segítsetek, ti asztalok,
ágyak, székek, mégis megértse
mért kellett visszahullanom
az őseMBERI jelbeszédre.*

TAKÁCS IMRE

Titkos életem átka

*Hogy titkos életem van, köszönhetem
a titoktalanok titkos kínzásának.
Titokkal néma sorsom megszenvedem,
a hátamra helikopterek szállnak.*

*Ütődnek bordáimon nagy kerekek.
A hajamat kitépi, olyan a szél.
Mintha bűvárok járnák beleimet,
mintha markoló gépek tépnék vesém!*

*Fekszem a földre nyomva balgaton...
De miféle madarak ezek a vállamon?
Hol a madár, amelyik egyszer fölszáll?
Hol a jövő, amiért fájok nagyon?*

Pákozdi önvizsgálat

*Nem csodálkozom magamon,
valóság történt bennem.
A fehér hó-baba-rózsák elolvadnak.*

*Bűnöm is az, mi érdemem;
érdemem is, mi bűnöm.
Nem enged kiterjedést az elmúlt idő.*

*„Kopogott a kövön, a kő alatt is.”
„Nem árva csillag-halmaz, de galakszis!”
„A földet ásva láttuk: mély itt a föld.”
„Kivághattuk a fákat, följött a zöld.”
„Bokrok után is maradt sarjadó fű.”
„Támadt a gyűrűzésen belül gyűrű.”*

*Nem csodálkozom magamon,
valóság volt ez a sors.
Látszanak az elhagyott lyukak a kőzetben.*

*Altasson el ez a tél,
ébresszen föl a tavasz!
Virágok lámpagyújtását újra lássam!*

Egyenlet

*Könyörtelenül büszkék a borzasak,
megkívánom mégis, hogy köztük legyek.*

*Máskor pedig utálatosak, alpáriak,
vagy: hatalmas szakállból néz egy rémült gyerek.*

*Ha józan nevelővé csöndesülve
kiábrándultság ellen lelkesednék...*

*Szólna egy hang: Mit akar ez az ürge?
(Aligha látjuk egymást, bár nézzük rég.)*

Villanófény

*— A szakállas fiúnak — mondtam — olyan szeme,
olyan külön-életű van, mint neki,
mint neki volt, apámnak — rémlik ma is,
és ahogy a színpadra följön, járása is!*